

Flygtningenævnet vil i det tilfælde, hvor der skal afgives en særlig sagkyndig udtalelse om de konkrete asylrelevante forhold, skulle vurdere, om udlændingens oprindelige asylgrundlag eller eventuelt senere indtrådte og fortsat aktuelle asylgrundlag – eller i tilfælde, hvor udlændingen ikke tidligere har haft asyl, de nu påberåbte asylrelevante forhold – har en sådan karakter, at dette i sig selv betyder, at udlændingen ved en tilbagevenden vil være i risiko for overgreb, jf. udlændingelovens § 31. I den forbindelse skal det vurderes, om det på baggrund af de generelle forhold i udlændingens hjemland må antages, at udlændingen vil risikere overgreb omfattet af udlændingelovens § 31 blandt andet af den grund, at udlændingen i Danmark må anses for en fare for statens sikkerhed, hvis dette måtte være kommet myndighederne i hjemlandet til kundskab, eksempelvis gennem presseomtale af sagen i Danmark.

Det bemærkes, at der vil være tale om en generel vurdering, der vil kunne vanskeliggøres af, at nævnet ikke kender baggrunden for sikkerhedsvurderingen, da Flygtningenævnet ikke har adgang til det fortrolige materiale.

Flygtningenævnet vil formentligt skulle tage en række forbehold i relation til sin udtalelse, herunder blandt andet at udtalelsen er afgivet ud fra de for Flygtningenævnet foreliggende oplysninger.

Den beskrevne model betyder herudover, at Flygtningenævnet vil skulle afgive udtalelse såvel i sager, hvor udlændingen allerede har fået behandlet en ansøgning om asyl i Danmark, som i sager, hvor udlændingen ikke tidligere har ansøgt om asyl.

Arbejdsgruppen har i øvrigt overvejet, om det burde være Udlændingesservice eller Flygtningenævnet, der skulle afgive udtalelsen til domstolene. Henset til sagernes ganske særlige karakter bør det imidlertid være Flygtningenævnet, der som øverste asylmyndighed afgiver udtalelsen.

Retten vil – på baggrund af det af PET fremlagte materiale om baggrunden for sikkerhedsvurderingen, den ovenfor nævnte udtalelse fra Flygtningenævnet og sagens oplysninger i øvrigt – kunne foretage en vurdering af, om en udsendelse af udlændingen vil være i strid med udlændingelovens § 31, jf. herved EMRK artikel 3, flygtningekonventionens artikel 33 eller Danmarks internationale forpligtelser i øvrigt. De forbehold, som Flygtningenævnet eventuelt har måttet tage i forbindelse med sin udtalelse, må således forventes at kunne afklares af retten, når det fulde materiale foreligger.

Det er endvidere relevant at overveje, hvor domstolsprøvelsen af sådanne sager mest hensigtsmæssigt bør indledes; byret eller landsret.

Det er efter arbejdsgruppens opfattelse mest hensigtsmæssigt, at sådanne sager – i overensstemmelse med principperne i domstolsreformen, der medførte, at en række typer af retssager, der før startede i landsretten, nu indledes i byretten, samtidig med at byretterne blev styrket i struktur og størrelse – anlægges ved byretten, og at retten sættes med tre dommere. Det vil af hensyn til spørgsmålet om sikkerhedsgodkendelse af det almindelige administrative retspersonale, der skal behandle de konkrete sager, og henset til det forventede begrænsede antal sager og ønsket om den fornødne erfaringsopbygning m.v. være hensigtsmæssigt, at sagerne behandles i en fast retskreds.

Ved at lade behandlingen af sådanne sager starte i byretten opnås det, at sagerne, der indeholder såvel betydelige elementer af bevisvurdering som efter omstændighederne behov for afhøring og vidneførsel, kan behandles i to instanser, hvor dette er praktisk muligt og sædvanligt. Dette giver en høj grad af retssikkerhed for den enkelte.

Muligheden for prøvelse af mere principielle spørgsmål ved Højesteret opretholdes gennem muligheden for at søge Procesbevillingsnævnet om tredjeinstansbevilling, men Højesteret friholdes fra at skulle afsætte ressourcer til generelt at behandle de almindelige sager om administrativ udvisning, hvilket også er i overensstemmelse med tankerne bag domstolsreformen.

Det bør – henset til sagernes alvorlige karakter – sikres, at der ved statens førelse af disse sager ved domstolene er tilknyttet de nødvendige kompetencer samt kendskab til sagens faktiske omstændigheder til statens repræsentation.

Der er således tale om, at det – udover den implicerede minister i § 45 b-proceduren – kun er retten og efter omstændighederne en særlig sikkerhedsgodkendt advokat eller lignende partsrepræsentant for den pågældende udlænding, der bliver gjort bekendt med det særligt følsomme materiale fra PET, og at det er en og samme domstol, der vurderer alle aspekter af sagen; frihedsberøvelse, sikkerhedsvurdering, udvisning og udsendelse.

Såfremt retten ved sin prøvelse af sagen måtte nå frem til, at justitsministerens afgørelse om farevurdering og/eller Integrationsministeriets afgørelse om udvisning ikke opretholdes, har det den konsekvens, at udlændingen ikke længere er afskåret fra at få ret til ophold i Danmark. Såfremt udlændingen inden sagen havde opholdstilladelse i Danmark, får udlændingen